

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

—VENTA: 30 exemplars, 1 peseta. Un número, 5 cèntims.—Surte à llum los diumenges ab tota regularitat.—SUSCRIPCIÓ: Espanya, 1 peseta trimestre; Extranjer, 2.—

Escenas que tindria de produhir **LA SANTIFICACIÓ DE LAS FESTAS** en lo Còdich Penal en projecte.

—Tingui, Roseta, vagi à plassa.
—No pot ser. Lo Còdich Penal prohibeix treballar en dia de festa, y no vull anar à la presó ni pagar cap multa.

—Mosso! qué teniu per dinar?
—Avuy res; (no veu que es dia de festa?) Torní demà y podrà dinar dos cops.

—Cuytí, corri, que la dona 'm va de part!
—Fillet, avuy no pot ser; es diumenje y no podem treballar. Digui à la seva senyora que s'ho esperi per dilluns.

—Vinguin, que en un pis hi ha lladres!
—No puede ser.
—Ay, ay! (per qué?)
—¿No veu que no se pot treballar las festas?

—Diumenje vull fer dir una missa...
—Ah, filleta, no pot ser; lo dia de festa Deu y 'l Govern manan descansar.

—Lo Govern es un tirà. Abont s' es vist privarme de fer las meas feynas porque es diumenje! ¡D' aquesta feta 'm tornaré dels de la roja... y de la negra si convé!

NOSTRAS DENUNCIAS

UNA VISTA

Lo dijous de la setmana passada, conforme ja haviam dit, tingué lloch la vista en primera instancia de la sup·lació de la sentència dictada pel jutjat municipal del districte del Pi ab motiu d'una de las denuncies ab que tin sovint nos acaricia'l senior Fiscal.

Lo jove advocat D. Angel Arnavat estigué encarregat de la defensa, que la feu brillant, dihent que'l ministeri fiscal, en lloch de fer obrir sumaris pera averiguar si era cert lo fet denunciat per La TRAMONTANA y castigar com corresponia al sector de Sant Llorens d'Hortons si resultés culpable.com s'assegura, s'havia concretat a denunciar lo periodich, no admetentse la prova proposada sobre'l delictic de que's feya eco, y havia demanat y obtingut del jutjat municipal lo máxim de pena senyalada per la llei. De modo, digué'l defensor, que en lloch de castigar lo delictic aquí no's busca més que castigar al que fa la denuncia sense permetreli probar los fets.

Passant un altre ordre d'ideas, y suposant per un moment que l'escrit denunciat fos ofensiu a la moral per una d'aquestas interpretacions convencionales que's fan de la moral, sempre resultaria almenys injusta la aplicació del máxim de la pena imposada pel jutge municipal, puig llavors tindriem de sortirse de la llei, pera obrir ab justicia, quan se tractés d'algun escrit immoral d'una manera indubitable.

Consigüa que en l'escrit denunciat no's hi podia trobar ni una sola paraula immoral, sino que per lo contrari era altamente moralitzador, per quan tendia a criticar actes d'immoralitat comesos per la gent que més tindria d'evitarlos per rahó de son ministeri; y acabá demanant la lliure absolució del acusat.

Contem tenir noticia de la sentencia abans d'entrar aquest número en màquina. Si es aixís, en altre lloch del meteix hi trobaran la noticia nostres llegidors.

EN L' ATENEU DELS SENYORS

Era de nit... y sin embargo lluvia.

Pel meteix estil fou la sessió del Ateneu Barcelonés discutint socialisme lo diluns d'aquesta setmana.

Lo Sr. Domench tenia de comensar, y va preferir quedarse a casa. Li aplaudíem. Pel que 'ns hauria dit, li valgué més no molestar-se.

Y s'asseuá'l Sr. Balagueró pera recullir. Comensá intentant parar la pluja que'l senyor Danvans havia abocat al cap del Sr. Domench ab motiu de la relliscada d'aquest senyor al aludir inconvenientment a Lluís Michel, y no logrú més que acabar de posar en evidencia a son company anti-socialista, al voler donar a sas paraulas un giro que realment no tingueren. No sabem si'l Sr. Balagueró estava autorisat pera ficarse en aquell terreny; si ho estava, pitjor pel Sr. Domench, y si no ho estava, allá ell's se les arregli.

Després lo Sr. Balagueró comensá a combatre'l socialisme, més que a recullir, ficantse en quatre tonterias de detall ó divergant sobre apreciaciones de dret y fugint del fondo de la qüestió pitjor que gat escaldat. Qué 'n fariem de la llei de la oferta y la demanda y cóm ho arreglaríem per la moneda, fou lo que més encaparrá al Sr. Balagueró de tot lo del socialisme, que tant l'amohina.

Y'l bon home no sapigué deixar alló de repartir la terra, y torná a insistir en que encara que cada 50 anys se fes repartició de bens, may se veurian nivelladas las fortunes. Decididament primer passará un elefant pel cos d'una agulla y un rich per las portas del cel que comensará'l Sr. Balagueró a entendre'l socialisme modern.

Lo Sr. President cedí la paraula al Sr. Mari Gofau pera consumir torn.

Y s' aixecá un senyor modelo de pulcritud, que semblava revellit y ab los cabells pintats, y ab pas de professó de setmana santa se dirigí a la taula aont se gastan los bolados destinats a la oratoria.

Una vegada allí, alsá una mà, semblava que pera ensenyar que portava guants; alsá luego més l'altra colecantla demunt de la primera,

y, ab una moneria propia d'una senyoreta devant de son promés, se tregué 'ls mitjons manuals ab tota cerimonia, deixantlos graciosament demunt la taula. Després s'empróba 'ls lentes, mirá ab ella al sostre y als costats, se cargolá'l bigoti, estiré'l coll, y digué ab veu melosa.— ¡Senhores!

Ab tals preparatius ja varem compondre que se tractava d'una nova especie anti-socialista, y varem pensar.— Va de comedia.

Y efectivament. Va comensar dihent que ell era anti-revolucionari. Natural... mentres s'hi trobi he. Després va anatematizar, no ja'l socialisme, sino'l individualisme, lo regionalisme, lo federalisme, y fins lo liberalisme en sa més mínims expresió, dihent que tot aixó era fill del meteix pare: dels drets individuals.

¡Magnífich, Sr. Gofau, vosté ho entent! O se es liberal, ó no se 'n es.

En fi, aquest senyor tot ho sapedita á Deu y al catolicisme. Deu, pel Sr. Mari, es una especie de curandero, unich en sa classe, que pot posar radical remey a tots los pannelsos, ulla de poli y panadissos de la qüestió social, sens necessitat de cataplasmas ni unturas. ¡Quina llástima que Deu no s' escolti més al orador místich del Ateneu y deixi d'escatimar nos sas divinas poíngas, verdader magatán de ciralotodo!

Y no obstant, es precis confessar que'l senyor Mari Gofau estava en terreno més lògich que tots los demás detractors del socialisme. Per ell no hi ha més progrés que'l que determinan las doctrinas de la religió en que ell creu, y de consegüent, si's creu en Deu y en sa mare la Iglesia católica, tot lo demás son romanços y no hi ha qüestió social a resoldre ni a estudiar tan sigüera, perquè Deu ja procurarà per nosaltres.

¡Malaguanyat sermó de quaresma, que no hagi sigut fet a la trona de las Gerónimas! Y no obstant, aquesta argumentació integrista de ortodoxia católica fou enlletada por un parell de pallasadas orales que's permite'l Sr. Mari Gofau pera amensar son piadoso discurs.

Parlant del dret al treball, se permite la brometa de dir que ab lo socialisme, per exemple, un arrenca-caixas, pera tenir feyna, tindria dret a arrencar las barras de qualscvot ciutat, pera ferse pagar lo seu treball pera viure. ¡Ves qui no riu ab aquest estirabot! També digué que ab lo socialisme'l home tindria de dirigirse al Estat pera demanarli una dona quan volgues casarse. Ves, ¡desfueit aquest nos al orador! Tot podiam esperarho d'ell menos que fes lo Tony Grace pera divertir á la concurrencia. Y digué també parlant del dret: «Yo tengo el derecho de moverme [¡inquieto atrevimiento!]; pero también tengo el derecho de que ME LLEVEN» y Vamos, té por, si va sol, de trepitarse'l ronsal; ¡com se li posa de reulle lo catolicisme!

Y tant deu ser partidari aquest senyor de supeditarse en tot y per tot a voluntats agenas, metodisanto'h el campanar de la iglesia, que aixís que'l rellotje del Ateneu doná la primera batallada de las onze, ni la paraula que tenia entre llavis acabá (lo que proba'l entusiasmo que sentia per lo que deya) y demaná al president que li reservés la paraula pel próxim diluns. Encara'l rellotje anava tocant las onze que ja s'havia aixecat la sessió y desh'ava la concurrencia escalas avall.

Pel diluns vinent, ja ho saben: Funció de desagravis en l'Ateneu Barcelonés, predicant (en desert) lo frate llech Mari Gofau, y celebrant jubileu tot los socis.

Al públich se li donará indulgencia plenaria pera que's convenci de que alló no convé que acabi com lo rosari de la Aurora.

Amen.

DESPRÉS DEL CARNAVAL

REFLEXIONS

¡Quin es aquest sentiment que'm domina! ¿Que es aquest buyt que sento? ¿Que vol dir aquesta melancolia que'm subjuga?

Vuyt dias entera estava esperant ab ansia lo carnaval y aquest anhel no'm deixava reposar. Va arribar, y ab ell van arribar las cabalgatas, las rúas y ls balls de mascarás. Van arribar los dias del immens burgit, en que sembla que'l mon se desbordí en una continú orgia;

van arribar los dias en que la humanitat se tapa la cara pera ensenyar lo liot que embruta'l fons de son cor; en que molts se creuen ab lo dret de propalar las calumnias y de prodigar los insults; en que's presentan los rencors y las envejias sortits dels cors, ab tota sa descarriació, y apareixen detratadas las personas tal com son, ai traves de la careta que amaga son roure, pera dissimular sa vergonya.

Van arribar aquells jorns de bullanga, en los quals se corre d'aventura en aventura buscant mascarás pera conquistar y trobant casi sempre res més que xascos colossals.

Vaig passar aquells dias com se passen las horas de felicitat: de ball en ball y en diversió en diversió, sempre de curiositat en curiositat. Unas te'n diuen quatre de bones, altres cinch de dolentas; las d'allá saltan, las d'aquí cridan; aquestas esbalotan, aquellas caíllan; y d'emoció en emoció, passen las horas, passen los dias, y al fi 'ns trobem en que tot d'un cop s'ha acabat tot.

Y després d'aixó, ¿qué trobem? Que després d'haverho aprofitat tot, nos han passat com un somni totes aquellas expansions del cor, com ilusió acariciada que 'ns ha fugit de las mans; que aquella alegría que tant anhelavam s'ha evaporat en un moment y s'ha mort al naixre, com mor la trista floreta, privada dels raigs del sol; que a cambi d'algunas horas de plaher, nos trobem després ab sigles de tristesa que per aquells moments d'expansió hem tingut de passar, casi sense dormir, perquè la obligació de nostre treball nos ha cridat á que li rendissem son tribut, hem hagut de fer esforços de flaquesa á fi de que no se 'ns recordés que abans de tot es lo deber; hem perjudicat la naturalesa nostra alterant sa marca, y hem despilfarrat en poch's moments lo que tant nos costa d'alcançar als fills del treball.

La burgesia no's para aquí encara. Generalment, després d'haver derrotat cantitats que aliviaran los mals de molta gent necessitada, se troban los que las han abra ab una enfermedad crónica uns que 's obta las portas del sepulcre, altres que sas calaveradas y sos insults los obran lo camí d'una presó ó de un presiri, altres que per satisfacer sa luxuria tenen de sufrir després dolorosos ausilis de la ciencia y tenen de recullir los fatals fruïts de sas disbauxas, y altres, en fi, que's troban en compromisos de honra que turban la tranqüilitat del seu esprit. ¡Y cuántas son las noyas que veient pel liot lo seu honor y tacada sa dignitat per un moment d'alucinació, volguent trobar remey als seus mals, acodeixen á medis extremats y abominables, com lo suicidi, la clausura ó la prostitució! ¡Quin contingent de noyas, abans honradíssimas, han acudid a aquestos extrems per por a la sociedad, sense veure que aquesta se riu de sas victimas, y sense saber tenir la interessa de mostrarli que sab arrostrar la consecuencia de sos actes!

Puer totes aquestas consecuencias del carnaval, consecuencias que tots veiem y toquem y reconeixem, ¿no son milions de vegadas més grans en relació als goigs y als plahers que 'ns proporcionan? ¿Que 'n queda d'aquestos? Una ilusió que 'ns fiteja'l cor y 'ns rosegaa las entranyas, que 'ns ompla de tristesa y melancolia y 'ns perverteix a tots.

Las consecuencias ja las hem vistas: dol, llágrimas, deshonras, enfermetsats, vicis y prostitució. ¿Te rahó de ser, pues, lo carnaval?

No; y menos en aquesta época en que la societat está vicladíssima, en que la hipocresia domina ab tanto forsa, en que 'ls polítics, sense necessitat de careta, faltan obertament á sas més solemnes promesas, y en que domina lo desordre en las classes privilegiadas, fent del vic una virtut y de la moral un escarni.

La Iglesia, aquesta matrona plena de defectes y de supersticions, crida als seus partidaris, á fi, segons ella, de fer funcions de desagravis, y mana als seus oyents resor hipócritis oracions pera que Deu perdoni als que'l ofenen; y no mira que ella, ab sa sangrenta historia, y 'ls que la seguixen, ab sa refinada hipocresia, fan carnaval sempre, y per lo tant fan molt més encara que 'ls altres, y á pesar d'aixó volen fer creure que resan pels que's condemnan en los balls, perquè a Deu no se li obrin las llagas devant del desbordament de la humanitat.

Suposant que hi bagi Deu, que no ho puch creure per més que vulgui, y que se li renovin las llagas al veure 'ls disbarats d'aquestos dias, ell, que tot ho pot segons la teoria católica,

per que no evita que això's porti a terme? Ell, que es tan bo, segons la teoria aludida, per que permet que s'efectui una festa que porta tan fatals conseqüències? per que?

Y després encara diran que Deu ho fa tot be. Perque 'l veig d'aquesta manera sempre, es perque no 'n vull creure. No me 'n vull formar una idea tan mesquina. Prefereixo ser ateo.

A. PLA Y F.

ALS FILLS DEL ART

POESIA EN CANTS, DEDICADA AL ANYCH I DESTINAT ESCULTOR EN JOSEP PAGÉS Y HIRTA

Entorn d'un monument que simboliza l'art sagrat, que simboliza la gloria, lo sol hi respaldava de la victoria, y sembla que son rai digan javant! y allà a lo lluny entre la boira opressa la fama os crida ab sa sonant trompeta, que 'l qu' es, d'aquest combat del art, l'artista, ab solits fonaments d'honor 's va aixant.

Avant, oh fills del Art! Avant responen los ecos llunyanos de las monnyas, que un jorn traspasara en terras estranyas lo vostre nom cubert d'honor florir, avant! ardit campeon que per senyera tenui en vostre cor gava esperansa, marxau al bell Pringda y sena racana per l'ayre un cant reasoni placenter.

Be feu si gloriaynte a Catalunya vos obras lo adrestrau, que ella 'n es mare que cerca de son fill comot y are ca l'hora de donar li el treball; obrillu, si, en son cor de font immensa de belles ilusions, plers y ventura, qui ab letra y poesia, qui ab pintura, qui ab lo ciadell esculturan, qui ab malit!

[Tot, tot es Art, sentiu! unia restreue en monumentos ben solita colouale, no signa vos desitjos una faulta que enganyi 'l bon amor que ella vos té! Avant, fills de las Artes ferms en guanyarne de palmas y florera bona acollida... l'honor que un fill conquista n'es la vida, lo gorg, d'aquella mare que 'l ama!]

Deixau l'orgull apart! no 'l té l'artista, per més que de sas obras s'emmarilla, que aixis potser lo bell d'ellas encalli es faci, y que 'l non lo miri ayre... deixau por altre gent del art fuytos la daria de gozar de son obratiles, que, sent modeu, l'artista, pels brancatjes del arbre de la gloria puja aviat!

Avant per l'ample camp de la modestia! avant que 'l sol de l'honor de vostra guia! ell es qui vos empeny fentvos far via envers lo ferro immens del esplendor... oh fills del Art! seguui sense trobarne per eix camí escampata la malicia, que 'l bras no os mençará de la justicia ni 'l bes de vostra mare ple d'amor!

En alas del destí d'honor correu que es sempre del artista bella fama y 'l non d'aquel oh fills del Art! proclama del ben obrer la trompetera veu; los flors de vostre geni que s'admiran, a Catalunya vostra mare deure, y ab ella se altra tasta coronau, que qui honra sia pareu es honor per Deu.

JOAQUIN AYNA RABALL

UNA FESTA AL NINOT

QUADRO DE COSTUMS POPULARS

(Continuació)

—Vaja, això està ben llarg!—digué en Pau;—una vegada que per estranyes han arribat a temps los polissonts, han deixat escapar lo fladre després de toner. —El 's' haguda tractat d'un preu polítich! No s'hauria escapat tan fàcilment!—afegí en Tomaset.

—Com ab aquesta no hi sucan! —Be, he deixatmos de política y anem avall, y procurim acabar la festa en pau;—observa la Analia, que havia tingut un suspiro més que regular so la escena del ninot.

En això se sentiren los desastres soners d'una xaranga formada per un parell de cornetas, flacors, clarinet y bombo, que produïessa una polka ab partit de provocar las extremitats nerviosas de tots los que sentissan tala trompetada.

—D'ahont surt aquesta música!—preguntà en Pau. —Del Gavilan;—respongué un home dels de per allí, que feya cara de bon jia. —Per aquí dalt també hi ha 'l Gavilan?

—Si, mireus, es aquests cas. Hi ha un gran sala de ball ahont las hi caregolan totas las festes. —Y per ahont s'entra!—preguntà la Marieta. —Pel carrer de Provença, que es aquest primer dels Ametellos. Ja hi ha un réuq que diu Café del Gavilan.

—Anemhi!—digué la Emilia ab anielat. —No cadon per bell, contestà en Tomaset. —De vegades ballan molts per aquí feu, aprentanse de la música de dintr, afegí aquell que feya cara de bon jia.

—De serio! —De serio; tal com li dich. —Au, donchs aixaqueu-me una ara que hi ha molts dones. —digué un altre jove dels que miravan lo tiro de coloms.

Y senz dubte intentant donar exemple, se n'anà dret a la Emilia. —Esculti, que no 'n bellaria un vostè? —la veura, si bellassin d'altres, si senyor. —Dincha miri, un d'altre té de comensar. Engenti Y li allargà 'l bras per que la Emilia 'l prenguda.

Aquesta dubtà un moment, puig la invasió havia sigut tan brusca com inesperada, si be molt natural en aquell lloch. —Mes ben prompte molts altres joves feyan lo mateix per invitar a las demes noies, y la Emilia llavora se no titubaja, agafantse al bras que se li oferia.

Pochs moments després estavan agafats del bras una dotzena de parells disposats a volterla de valent. —Fors 'l tiro de coloms!—crià una veu. —Fors, fors!—contestaren casi tots.

Lo colomsista, que sabia quant li convenia tenir content al públich, y per experiencia havia après que mentres ballavan ningú tirava, y que en ca mi contentant als bellidors després del ball venien los cops de pedra, retirà 'l tiro de coloms pligant la corda y apartant las pedras, y en pochos moments aquell camp, que ja havia començat a ser de batalla, se convertí en sala de ball al ayre llibre, ahont s'obtidaren prompte tota de las angnas que poch ran abans los havia donat aquell pintxo embostiat a n'en Tomaset ab lo ganivet a la mà.

Lo Carnestoltes de Gracia s'ha fet celebre aquest any, fins al punt de mereixe que per ell a las Corts s'entaulés interessant discussió.

En Romero Robledo s'ha empenyat en dir que ab aquell ninot se representava a una persona real; lo ministre de la Gobernació, informat pel Gobernador d'aquesta provincia, ha dit rosonament que no sabian lo que s'empatollavan los que havian informat a n'en Romero, y com aquest senyor vivia, pera sortir de dubtes... [pa] lo Carnestoltes de Gracia ha sigut enviat cap a Madrid.

Quin honor per S. M. Carnavalesca!

Ja m'estich figurant una reunió de pares de la patria examinant los punts de contacte que pugan tenir lo Sr. Carnestoltes ab lo difunt rey Alfons.

—Pel cap no s'hi sembla, diran uns, lo té massa gros. —Pels peus tampoch, diran altres, los té massa xichs.

Y no resultant lo rey de la broms imitat a cap rey de debó, la política espanyola restarà tranquilla.

Després d'haverse ridiculizat ab lo Carnestoltes.

La Banyia de Gracia, propietaria del Carnestoltes de idem, pot estar molt orgullosa de la seva obra.

Va adquirir més importancia la discussió en las Corts de si 'l ninot graciense se semblava ó no a D. Alfonso XII ó XIII, que no pas las que fan referencia als pressuposos ó a las contribucions del Estat.

Los espanyols son aixis. Donem molta importancia als ninots.

En la discussió promoguda en las Corts ab motiu d'haverse prohibit la representació de La piedat de una reina, s'han vist plens los benches dels diputats y tots los llochos destinats al públich.

La discussió ha sigut notabilissima en punt a fer la pesetera, Per això precisament s'explica la assistencia de públich y diputats.

Son tan aficionats a Madrid als espectacles nacionals...

Que no podian faltar empentas a una corrida de pares de la nació.

De sabís es mudar de parer.

En l'assumpo del drama del Sr. Zapata La piedat de una reina, en Romero Robledo va dir de bon principi que 'l Govern havia fet be.

Després rectificá sa opinió, y últimament ha sigut dels que més han atacat al Govern per haver prohibir la representació d'aquell drama.

Y lo que son las cosas: lo que en altres països hauria posat en ridícul a qualsevol home públich, aquí encara li ha servir pera donarli més prestigi.

Se veu que ja estém ben acostumats los espanyols respecte a celebrar las cabriolas y salts mortals de nostres homes polítichs.

Per això es que, venint d'ells, ja res nos ve de nou.

Contan los maliciosos que no ha sigut prohibir lo drama del Sr. Zapata per las alusions més ó menos indirectes que podian prendre com dirigidas a la reina regent, sino perque 'l ridiculizava a algun general de manera que la broma no feya gracia al Sr. Martinez Campos ni al Sr. Pavia.

Y... (sabem?) com en lo joch de la política son avuy espasos trufos...

Ja 'm poden entendre.

Una coincidencia.

Mentres a Espanya se mou tant de xibarri per si 'l Govern ha vingut ó no a imposar la previa censura als teatros, a Fransa, a la republicana Fransa, s'acaba d'establir de nou aqueste traba a la emissió del pensament, sens que s'habi aixecat cap protesta.

Mal camí emprén la república francesa pera sostenir ideas liberals.

Ab motiu de la retirada de la calderilla del sistema antich y dels duros vells, passan a la Administració Económica unas escenas que ne hi ha pera llogarhi cadiras.

Los empleats destinats a fer lo cambi son insuficients a las necessitats del servey, y 'l públich té de fastidiarse de mala manera, esperant y més esperant, fins al punt de que hi hagi persona que li costi més lo que té d'esperarse y molestarse que 'l que porta a cambiar.

Y 'l pitjor serà que s'acabarà 'l plasso ficat, molt abans de que s'hagin fet tots los cambis.

Mes llavors no faltará que acapari per un tres y no res la moneda retirada que no hagi pogut cambiarse, y fassi un bonich negoci a costelles del poble.

Que al cap y a la fi es a lo que van a parar totas las grans reformas dels governs d'Espanya.

La Banyia, la mateixa Banyia de Gracia, ha tingut de pendre cartas en la discussió del Congrés, enviant un telegrama a son president pera aclarir lo del carnaval de la vchina vita.

Aquest assumptio va posante graciós.

Y 'l seu Carnestoltes farà que se 'n tornin ó 'l fassin alguns diputats.

Fa un parell de setmanas varem donar la noticia d'haver sigut agalat un periodista condemnat a vint anys de presí.

Ara podém afegirhi la de que en cambi s'ha indultat al reverent Victòria Recio, capella de Salamanca, condemnat a dinou anys de la mateixa pena per violació consumada en una nena petita contada a son cuidyado.

Oh felissos temps los d'engarjoliar periodistas y perdonar violadors de sotana!

Lo que son las iglesias.

En la de Santa Madrona, d'aquesta ciutat, que s'esta contruhint, va caure dimars un treballador, quedant mort desseguida.

La Providencia no va dignarse fer lo més petit miracle en favor d'aquell infelic palca posat a son servey.

Un ex-director de El Progreso ha llagit de la presó-modelo de Madrid.

Boo modelo de periodista. Dels que fugen alguns se n'escapan.

A Fransa 'ls imperialistas han aixecat una partida contra la República en la isla de Córcega.

Y diuen dels revolucionaris! No hi ha ningú més revolucionari que 'ls reaccionaris, sempre que ells no governan. Que no diguin sino carlins i alfonsins d' Espanya y bonapartistas y orleanistas francesos.

Lo jutjat de primera instancia del districte del Pi ha dictat sentència en la apelació del judici de faltes celebrat per una de las denuncias de LA TRAMONTANA.

Per dita sentència s' anul·la la del jutjat municipal, que 'ns condemnava a 125 pessetas de multa, y en lloch d' ella se 'ns condemna a 50 pessetas, ó sia ó un grau mínim de la multa en lloch de la totalitat del màxim a que 'ns havia condemnat lo Sr. Mari y Cantó, jutje municipal y fervorós catòlic.

Dadas las actuals lleys y corrents en materia d' imprenta, y tractantse de LA TRAMONTANA, casi casi 'ns tenim d' alegrar de la sentència.

Quin dia serà aquell en que poguem veurens lliurats d' empaperaments judicials!

L' arcaide de Gracia ha publicat una tremenda alocució a sos administrats contra en Romero Robledo.

Allà ells. Nosaltres no podem fer més que seguir la broma. Que promet complicarse.

Nova saragata al Congrés pel Garnestolts de Gracia.

Lo ministre de la Governació lleigeix uns telegrams del president de La Banya, del president de la Audiencia y del arcaide de Gracia, y lo Sr. Romero Robledo s' enfutisma y diu que tots los firmants d' aquells telegrams han comés delictes: no respectant la immunitat parlamentaria lo president Banyat y l' arcaide de Gracia, y esbombant lo secret d' un sumari lo president de la Audiencia de Barcelona.

Y una acalorada discussió va tornar a empenyarse per tan carnavalesch assumpto, parlanthi... (partit de las criaturas!) fins en Castelar y en Pep Domínguez, pera donarhi sa opinió com a jefes de partit.

Y casi totas las notabilitats de las Corts han pres part en aquest important incident carnavalesch.

Sembla com si en aquesta qüestió alguns diputats hagin comensat per disfressarse...

Y molt serà que 'l país no acabi cridant: De setze...

MA PATRIA

A la vora del mar, ahont hi bat l' ona nit y dia ab remor que casi espanta, una patria lo 'm miro, que a' aguantia a prop d' un negre abim que terror dona. Cada nit la contemplo ab agonia ab sombras de la mort embocallada,

y escolto la sarcástica riellada que esclata la impostora burgalesa. Per l' espay sento 'ls crits que espavondeixen dels vasosells que explotan, obdola, expiran, y 'ls eus dels infants que 'l nou mon miran y 'l greu plor de las mares que 'ls vesteixen. A voltes veig fantasmas caputinos que ab las armas al pony roban y matan, y com la llum del llamp quan fere esclatan, entre la sench dels morts quedan confuses Y veig per tot sols runes y tragédias, y 'ls desconcerts en gran que 'l nou treballan, y entre 'ls sers grans y xichs que per tot s' aisan, lo pànich, lo terror y cent miserias. Y observo una presenca negra y humida que esclavisan als fills honrats y nobles, y veig, lluros, passar per sobre 'la pobles las sombras més indigues y suvilidas. Ni un atom veig del llum de la justicia que entre la espesor negra me illumina, ni diviso una llei que alli exterminia tanta proccasita, odi y malicia. Comogut, a un desert de terra estranya ma vista dirigeixo ab foll deliri, y dich voyent ma patria ab tant martiri: -Val més ser atrich que fill d' Espanya.

JUANITO CATALA

Los dias de Carnaval generalment a totas las poblacions los neos fan funcions de desagris, dirigidas pel telefono económic del ayre al seu Deu, a fi de reboixar tot lo possible lo mal que fan los heretjes.

Que es com si diguessim: los heretjes fan lo mal y Deu l' anota al Debe; los catòlics, plens de bon desitj, li envian oracions a compte, que son abonadas al Haber. Passa 'l Carnaval: Deu, com es de suposar, passa comptes, y si troba, com es de fácil, que 'l Debe supera al Haber, fa un descuento d' un setenta ó vuyanta per cent pel prompte pago, passa ratlla, y saldata.

Ab aixó, donem gracias als catòlics, perque ells son qui 'ns rebaxan lo paquet de nostres mals.

S' entent, si es que Deu no 'ls ho abona al compte dels saqueigs, fusellaments, cremas, deshontas y altraz bonas obras que ells poden haver fet, que tot podria ser.

Y que aquest compte no es de bon tros tan fácil de saldar, per la inmensitat del Debe, com tots los deutes peccatoris de tots los carnivals haguts y per haver.

Lo capellá Fortuny, de Vilanova y Geltrú, es lo pinxo y 'l baratero de la iglesia de cal Anton d' aquella vila.

Fa pochs dias diguerem d' ell que havia anat a trompadas ab tres joves dintre la casa de Deu; donchs lo derrer diumenje va repetir la piadosa funció contra altres tants feligresos, per haver observat que un d' ells portava un cigarro a la mà.

La furiosa rabia d' aquest pinxo ensotant es fácil que algun dia converteixi las iglesias de Vilanova en camp de batalla.

Y jo m' alegraré de que 'l provocador guerrer se trobi ab lo que 's mereix.

Pera que prenguin Son Amo aquest any per primera vegada, examina un tendre remat lo rector de Cornellá.

Mes no se quins deuen ser los exámens que fa mossen Tomás, que la setmana passada comparegué un noyet a casa seva mitj baldat a botetadas y cossas del reverent.

Averiguada la causa de tal atropell, resultá que 'l rector havia pegat barbarament al noy pel delictes... d' haverli escapat lo riure.

D' aquesta feta 'ls pares del noy han renunciat a ferli pendre Son Amo y cuydarán de no posarlo més a tret de rector.

Haver comensat per aquí y 'l noy s' hauria estolviat la tunda.

No tenen bona escola laica a Cornellá: Donchs no sé qui 'ls fa fiar de sotanas.

Mossen Tomás, de Cornellá, cada diumenje esbalota a sos feligresos bala-dreiant desde 'l peu del altar contra las escolas laicas.

Fa molt be. Cadascú es lliure de defensar com millor sapiga lo que li sosté la menjadora.

També s' enfutisma la reverencia Tomás en contra dels catòlics de Cornellá, perque diu que no més se cuydan de fer comedia y pendre café en son cassino, y a missa y a rosari y demés funcions ordinarias may los hi veu ni per mostra.

¡Ay pobre mossen Tomás! La fe ja es una cosa que está de baixa pitjor que 'ls xavos mortuos.

Que ja ni 'ls pobres ne volen.

Los carcatòlics de Vilanova y Geltrú s' han esgarriat perque pel Carnaval lo Centre Federal d' aquella vila ha fet comparsa que ha anat companyada d' una música tocant la Mar-se-llés a tot gasto.

Y encara s' esgarriat més perque 's diu que aquell Centre vol fer ball per la quaresma deixant i recó la costum llanuda de respectar tal tontería.

Vilanovins, avant sempre.

Després no més faltaria organisar un tiberi pel divendres sant pera fer veure als llanots que aixó de la promiscuació son vuyts y nous y cartas que no ligan.

Y que bramin tant com vulguin desde la trona contra las escolas laicas.

CANTARELLAS

Las naciones pagan al clero ab diners de sa butxaca, y en lloch d' esser criat seu ell las mana y las maltracta.

Jo

Perque no crech lo que dius m' has dit, noya, que soch ase: ja veurás, si vols que 't cregui, ves al gra y no mengis palla.

E. SALA

XARADA

Ab la Mercé y la Ramona varem anar a Vallvidrera lo diumenje a fer 'un tercera junt ab ma segon segona. Un arriá molt bo van fer que dos plats ne vaig menjar; de total ne van portar dos pintres, y un pa sencer. Per postres un dos primera molt gros y bo van donarnos, y tan contents vam quedar nos que hi tornarem per Sant Pere.

PEPET D' ESPUGAS

ANAGRAMA

Al fol pel carrer dels Metjos varieg veure a n' en Corbera, que anava molt al darrera de duax total molt llerja.

J. STARANCA

ROMBO

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Substituir los pichs per lletras que llegidas horizontal y verticalment, digan: la primera ratlla, una consonant; la segona, part de sa persona; la tercera, un apellido; la quarta, un carrer de Barcelona; la quinta, gran capital del extranjer; la sexta, un número; y la sétima, una consonant.

ROS D' OLOT

SOLUCIONS

A LAS CAROLINAS DEL NÚMERO PASADO
CONVERSA: — Ramón.
ANAGRAMA: — Bada. Boda. Doba.
TRABCA-CLOCAS: — Ave María.

Barcelona.—Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 4

CORRESPONDENCIA ADMINISTRATIVA

J. S. (Manresa).—Queda feta en aquest número la rectificació de son pedido.
V. T. (Cassá).—Queda presa nota de son nou pedido.
J. M. (Tarragona).—Fem desde aquest número lo rebest que 'ns avisa.

LA REVOLUCIÓ

tema en tres cants